

HAMN ARBETAREN

Årgång 12 Sv Hamnarbetsförbundets medlemsorgan Nr 5 1983

Kongressen visade enighet

Hamnarbetarnas femte ordinarie kongress blev det bevis på samlad enighet som många i förbundet väntat under längre tid. Hela rådslaget andades framtidstro och alla åkte hem i den stärkta förvisningen att nu gäller det att samla krafter för nya friska tag i den

långa kampen för bättre villkor till hamnarnas anställda.

Total enighet nåddes exempelvis i att allt arbete inom hamnarna skall tillhöra stuveriarbetarkåren. Ett mål väl värt att kämpa vidare för.

Fylligt kongressreportage följer.

GOTT NYTT 1984

Kongressen stärkte förbundet — nu går vi framåt mot nya mål

Förbundets femte kongress i Örnsköldsvik gav svar på en del frågor som ställts under senaste året. Svaret som gavs var: Förbundet har fått en enig medlemskår och gamla tråtor är glömda. Nu svetsas alla samman till en enig kår som satsar hårt på att nå majoritet i alla hamnar och att verkligen få alla arbeten som har med skeppning och godsmottagning att göra.

Visst finns det fortfarande utrymme för diskussioner och meningsutbyten. Skräp vore det annars. Men i de stora frågorna är det en tydlig markering hos allt fler hur viktigt det är att ha samma inriktning.

Det är också en viktig tid som förestår. Förbundet har ännu inte fått riksavtal för sina medlemmar. Det är inte säkert att alla önskar det heller. Önskvärt är i alla fall avtal för varje hamn — även om det sker på lokal grund.

Det måste också för arbetsgivarna någon gång bli uppenbart att det är med förbundet som avtalen måste tecknas om det skall bli verklig arbetsro i hamnarna. Alla måste vinna på den insikten.

Det är också viktigt se till att lönerna och de allmänna villkoren kan följa utvecklingen i övrigt på prisnivån i landet. Tendenser att skära ner lönerna och sänka den reala lönen finns fortfarande kvar. Det måste vi med riktig skärpa arbeta mot — vi skall kräva vår rätt.

Hamn har tidigare visat att stor enighet krävs för att nå resultat — det finns ju siffror på att vi lyckats bra just med detta — och nu är det minst lika viktigt att det blir så.

En viktig förutsättning att lyckas i de här strävandena är att fullfölja intentionerna att få bättre täckning med medlemmar i alla hamnar. Det har länge varit i stort sett oförändrat på det området. Kongressen hade en liten diskussion i frågan och även om man inte kände sig mogen för ett beslut om särskild tjänsteman för detta, så finns förhoppningarna att nå resultat i den vägen.

Särskilt i de här tiderna då rationaliseringar och förändrade tonnageutrymmen ger färre antal arbetstimmar per fartyg är det viktigt att se till att de som blir kvar får så bra villkor som möjligt. Det är också viktigt att alla samlas i ett enda förbund — det enda förbund som helhjärtat kan ta vara på de här intressena det är Hamnarbetarförbundet.

Det här är ingen uppgift som klaras enbart av förbundsledningen. Här finns möjlighet för envar medlem att göra insatser. Genom uppträdande i allmänhet ute i hamnarna och i de sammanhang där de här frågorna kan bli intressanta att diskutera så skadar det inte att utvidga kunskapen om förbundets mål, inriktning och möjligheter — såsom de utformades av femte kongressen.

Ställer alla upp, så betyder det att vi står ännu starkare då den sjätte kongressen så småningom skall samlas till rådslag — en spännande tid alltså.

**HAMN
ARBETAREN**

Ansvarig utgivare:
Jan Mörck

Red. kommitté:
Jan Mörck, Lars Erik Quick,
Anders Engqvist, Sören Meurling

Tryck:
CeWe-Förlaget 1984

Ordförandens hälsningsanförande:

KONGRESSDELTAGARE OCH GÄSTER

Svenska Hamnarbetarförbundet avhåller nu sin femte ordinarie kongress. Det var ingen tillfällighet att vårt förbund bildades den 4—5 mars 1973. Bakgrunden till förbundets bildande måste helt tillskrivas det pampvælde som under åren vuxit fram ur den fackliga byråkratien som är rådande i vårt land. Hamnarbetarna har alltid varit stridbara, detta är ett kännetecken för dem världen över.

Hamnarbetarna i vårt land har inte bara fått för kampen mot arbetsköparna, vi har även fått föra striden mot vår egen förbundsledning under den tid vi var organiserade i Svenska Transportarbetareförbundet. Dessa inre motsättningar var rådande under 30-talet och fortsatte under 50-60-70-talet.

Den första stora kraftmätningen, räknat i efterkrigsperioden, inträffade 1954. Det föreliggande avtalsförslaget gick då ut på allmän omröstning och förkastades med 2/3 majoritet. Men trots detta slöts avtalet över huvudena på hamnarbetarna mellan dåvarande ledning i Svenska Transportarbetareförbundet, med ordf Sigurd Klinga i spetsen och Sveriges Stuvareförbund. Vi skall komma ihåg en sak i detta sammanhang. Vid den tidpunkten gällde lokala avtal för varje hamn. Hamnarbetarna svarade med att lägga ner arbetet, Transportarbetareförbundet meddelade att om inte arbetet upptogs vid ett visst datum skulle samtliga hamnarbetare uteslutas ur förbundet, vilket även skedde. För att hamnarbetarna skulle återfå sitt medlemskap i det förbund som de varit med och bildat måste samtliga avge en personlig lojalitetsförklaring.

Motsättningarna som här talas om har utan tvekan sin grund i Transportarbetarförbundets uppbyggnad av olika yrkeskategorier, som i sin tur byråkraternas använde till att kväsa stridbara hamnarbetare med.

1962 slöts ett nytt avtal över huvudet på hamnarbetarna som hade förkastats med 2/3 majoritet. 1970 kom ett nytt avtal till stånd som majoriteten av förhandlingsdelegationen inte godkände.

Transports ledning började förbereda den s k storavdelningsbildningen under 50-talet, man började även att dra in på medlemmarnas möjligheter att delta på kongresser och avtalskonferenser genom att sammanslå 5—6 avdelningar till en valkrets, men där endast två fick väljas att representera.

Följande ex är belysande för denna utveckling under åren 1957 till 1972 inom Svenska Transportarbetareförbundet.

Kongressen 1957

Medlemsantal	Ombud	Gäster
48 000	286	37

Kongressen 1972

Medlemsantal	Ombud	Gäster
49 248	201	105

Som framgår hade 85 ombud fått stanna hemma från kongressen i förhållande till 1957. Skälet var att det skulle sparas pengar, men samtidigt hade gästerna ökat med 68 st. Vilka var då gästerna? Gästerna var: Sveriges Stuvareförbund, Petroleumbranschens Arbetsgivareförbund, Sveriges Redareförbund, Sveriges Bensinhandlars Riksförbund, Biltrafikens Arbetsgivareförbund, SAF Allmänna grupp, Sveriges Fartygsbefälsförbund, Svenska Taxiförbundet. Vi hamnarbetare såg vad som var på gång. Transports ledning ville ha mera gäster på kongressen, samtidigt som 85 ombud försvunnit som skulle ha representerat medlemmarna vid kongressen 1972.

1958 fanns i Transport 239 lokalavdelningar för att vid 1968 års kongress vara 31 storavdelningar och 24 lokalavdelningar. Av dessa 24 lokalavdelningar var 21 st hamnarbetaravdelningar.

Mönstret i förbundsledningens agerande var att överallt i landet bilda storavdelningar av landtransportens folk och övriga för att säkerställa ledningen av storavdelningarna — den andra etappen var att sedan tvinga in hamnarbetarna i dessa för att kunna måstra en stridbar grupp arbetare.

Transportarbetareförbundets kongress 1969 blev helt avgörande för vad som sedan skedde. På kongressen deltog 199 ombud i röstningen som gällde frågan att storavdelningsbildningen skulle vara avklarad under den kommande kongressperioden. Av dessa representerade 26 st ombud hamnarbetarna i vårt land som till 100% motsatte sig sammanslagningen. 16 hamnarbetare gick upp och talade mot storavdelningar, 10 st genom direkta avslagsyrkanden och sex st att det i så fall skulle ske på frivillighetens väg, sex st talade för förbundsstyrelsens förslag, av dem var ingen slyssatt inom stuverihanteringen.

Lydiga redskap åt förbundsbyråkraternas visste tydligt bättre än hamnarbetarna själva hur det skulle vara.

I den följande röstningen segrade förbundsstyrelsens förslag med 104 röster mot 95. Stora delar av kongressen delade hamnarbetarnas uppfattning i frågan, men inte till-

räckligt många för att fälla förslaget. Hamnarbetarnas ombud satte in en namnsamling för att få frågan omprövad av kongressen, 51 ombud begärde att frågan på nytt skulle upptagas till prövning, men detta avstogs av kongressen.

Det som enligt vår mening blev helt avgörande för kongressens beslut var förbundsordförande Hans Ericsons tal före kongressen, han sade första dagen. Vi citerar: »Sammanslagningarna under kongressperioden har skett i fullt samförstånd med avdelningarna, och det förhåller sig inte alls som man här vill måla ut det, nämligen att vi nästa vecka kommer att skriva till de avdelningar som inte gått upp i storavdelning att de fr o m nästa månad skall tillhöra en viss storavdelning. Vi har alltid åkt ut till avdelningarna och diskuterat saken med dem, och vi har tillsatt kommittéer som utrett de speciella förhållanden som funnits och som borde beaktas före en sammanslagning. Det är inte meningen att frångå denna linje även om kongressen nu bifaller förbundsstyrelsens förslag.»

Inför den deklarationen ansåg kongressen att frågan inte behövdes upptagas till ny prövning.

Dagen därpå var transportarbetarna inbjudna till Folksam för att få se hur deras försäkringsorganisation fungerade. Folksam bjöd även på mat — men budkavlen hade redan gått bland hamnarbetarna att vi måste på något sätt gemensamt dryfta den uppkomna situationen. Vi beslöt att inte delta i Folsams inbjudan — vi hade inga lokaler till vårt förfogande, men det var vackert väder. Vi vandrade ut till Tegnérlunden, den blev vår möteslokal. Här togs det första organisatoriska steget till motstånd mot de maktfullkomliga byråkraternas och deras medlöpare inom ombudsmannakåren.

Några år gick, så kom cirkulär nr 113 av den 8 mars 1971 där planen för sammanslagningen av stuveriavdelningarna med landtransportavdelningarna redovisades.

Det var i första hand hamnarna efter norrlandskusten som skulle tvingas in i storavdelningarna, samt några mindre hamnar i Mellansverige. Hamnarbetarna i Norrland beslutade att träffas för överläggningar.

Detta möte avhölls i Örnsköldsvik den 20—21 november 1971, där även hamnarbetarnas kamratförening bildades. Mötet beslöt att öppna ett kassakonto för att bestrida vissa kostnader. 10:— per medlem skulle erläggas från varje avdelning vilket godkändes. Mötet beslutade att skicka en skrivelse till Svenska Transportarbetareförbundet. Striden började omedelbart. Det visade sig omgående hur såta bröder Transportarbetareförbundet och Sveriges Stuvareförbund var i denna fråga. Tillsammans upphöjde de avdelningarnas lokalavtal till riksavtal och överförde dem till de färdigbildade storavdelningarna. Detta för att kunna beröva de lokala fackföreningarna deras avtalsrätt som de innehaft i över 50 år. I bakgrunden fanns även LO:s och SAF:s sanktioner av detta. Med dessa åtgärder trampade man internationella sedvänjor under sina fötter. Här kan man utan tvekan tala om facklig diktatur, för att som man trodde kunna hålla stridbara arbetare på mattan.

För att skapa osäkerhet i leden spreds rykten att A-kassan och AMF-försäkringarna inte skulle gälla om vi inte tillhörde Transportarbetareförbundet. Man försökte med politiska medel splittra hamnarbetarna, men det lyckades inte. Vägen var klar, alla hamnarbetare i Sverige till Svenska Hamnarbetarförbundet.

Det har varit många frågor som det nya förbundet fått ta sig an sedan förbundet bildades den 4 mars 1972, av både ekonomisk som administrativ natur. Den 6/3 kontaktade verkställande utskottet Elof Luspa, där vi hemställde om ett lån på 50 000:— för att få rörelsekapital. Vi visste att strejkkommittén för Gruvarbetarna disponerade en fond för pengar som blev kvar efter gruvarbetarstrejken 1969. Lånet beviljades av kamraterna i malmfalten. Svenska Hamnarbetarförbundet står i stor tacksamhet till dem för den hjälpen.

Ären har gått. Hamnarbetarnas kamp har inte bara lyft oss själva till bättre ekonomiska förhållanden, hamnarbetarna har även fått vara murbräcka för arbetarna i det stora LO-kollektivet. Detta går att bevisa i och med hamnarbetarstrejken 1974 och de lönerörelser som sedan följde under åren 1974—75—76 och 1977 och delvis 1980 då samtliga grupper var i strid för bättre löner.

Hans Ericson blev förbundsordförande i Transportarbetareförbundet 1968. Snart blev han lanserad i TV och pressen att han var en sjutusen karl till förhandlare, när det gällde löneplåsar åt sina medlemmar. Men verkligheten var en helt annan. Det var inget annat än ett arbetsgivartrick att lyfta en god samarbetspartner till skyarna, men han föll desto tyngre med sin nedsmutsade fackliga sköld.

Hamnarbetarna har ännu inte fått rätten att sluta eget avtal, men kampen går vidare. Hamnarbetarna i Svenska Hamnarbetarförbundet står eniga sida vid sida för egna avtal.

Utlandsrepresentationen diskuterades — är förbundet alltför östvänligt?

Förbundets femte kongress blev en ganska stillsam tillställning om man ser till debatterna. Enigheten var stor i de flesta frågor, men visst blev det stundtals vassa diskussioner. Inramningen var den bästa tänkbara med stilfulla blomster, stämningsfull öppningshögtid och trivsamt med servering i anslutning till förhandlingarna.

Upptakten blev något förskjutet då en del ombud försenades genom vädrets makter som gav transportproblem. Så småningom kom man dock till handling och då gick det raskt undan.

Kongressen hade inga anmärkningar mot den förda verksamheten under den gångna tiden. En liten debatt blev det dock om representationen där en av medlemmarna — Peter Karlsson, Stockholm — ansåg att förbundet varit alltför öststatinriktad. Han menade att man inte skulle solidariser sig med fler resor till östländer, menade han, än till västvärlden där endast England varit målet. (Spanien har faktiskt också haft besök, red:s anmärkning).

Han fick dock svar, bl a av Viking Bengtsson, Göteborg, som menade att Chile, och Sydamerika inte alls var några demokratiska föredömen. Gunnar Norberg menade att det var

Vilhem Forsberg, Luleå, Georg Forsberg, Skellefteå och Olle Dalberg, Piteå.

viktigt med kontakter till både öst och väst — det fanns goda möjligheter att nå bättre resultat då i gemensamma strävanden.

Av verksamhetsberättelsen framgår också att Transportarbetareförbundet den 29 september 1980 begärt att Hamnarbetareförbundet skall utreda

en återgång till Transport för de medlemmar som lämnat Transport.

Förbundsstyrelsen konstaterade emellertid att påståendet är fel. Inga medlemmar lämnade Transport. Det var Transport som upplöste avdelningarna och uteslöt medlemmarna. Hamns styrelse krävde som svar på skrivelsen att Transportarbetareförbundet skulle överlämna sina medlemmar i hamnarna till Hamnarbetareförbundet.

Åtgärden godkändes utan kommentarer.

Berättelserna godkändes.

Vi har tidigare redogjort ganska detaljerat för motionerna och dess beredning. Kongressen följde förbundsstyrelsens uppfattning och det blev debatt endast kring några av motionerna.

Förbundskontoret skall också i fortsättningen finnas i Örnsköldsvik. Det fanns en motion om flyttning. Motionären hade inte ens fått sin egen avdelning med sig på tankegångarna och med stor majoritet följde kongressen styrelsens förslag.

Till förbundets förtroendeman valdes Gunnar Norberg och valet skedde med acklamation. Ingen motkandidat fanns.

Vilhelm Hedin, Luleå och Egon Johansson, Mönsterås.

Roger Rutström, Luleå, Jan Blomkvist, Luleå och Lars Erik Kvick, Sundsvall.

Vid förra kongressen var enigheten om hans namn långt ifrån stor och då skedde valet med knapp majoritet — tiderna förändras minsann.

Det efterföljande styrelsevalet redovisas på annan plats i denna tidning.

Kongressen ställde sig enig bakom förslag från Örnsköldsvik att all godshantering i hamnarna skulle klaras av stuverianställda — d v s av förbundets medlemmar. Det gäller då all krankörning, all hantering av gods från och till fartyg, till och från lastbilar och järnvägsvagnar och liknande arbeten. All terminalhantering alltså.

Kjell Karlsson och Lennart Ljung, båda från Malmö.

Kanske en viktig markering för den framtida inriktningen av förbundets arbete.

Kongressen ställde sig också bakom förslaget att förbjuda dieseltruckar i lastning och lossning av djuptankers.

Samtliga förslag till stadgeändringar

som föreslogs av styrelsen godkändes i enlighet med vad de tidigare redovisats.

Bättre forsla gods på havet än med bilar och tåg på land

Kongressen antog också några uttalanden, vilka redovisas på annan plats. Bland annat togs den viktiga frågan om transportsystemet upp.

Bättre forsla godset på havet. Bättre miljö, billigare och säkrare, anser förbundet. Förbundet menar att ökad satsning på sjöburet gods innebär arbeten också för varvsanställda.

Förbundet har tidigare uppvaktat regeringen i den här frågan. Nu tog man alltså ett kongressuttalande i ämnet.

Man tog också ett uttalande till amerikanska regeringen med krav på att deras inblandning i latinamerikanska länderna angelägenheter skall upphöra.

Tre fick belöning med förtjänsttecken

Förbundet hedrade vid kongressen tre av sina medarbetare för fina insatser i förbundets tjänst. Det skedde sista kongressdagen.

Förbundets förtjänsttecken — och så blommor förstas — delades ut till Ville Hedin, Luleå, Jan Christer Westergren, Västerås och Karl Hallgren, Göteborg.

Till USA:s president och landets ambassadör i Sverige

Svenska Hamnarbetarförbundet, samlat till kongress 1983, vill uttala sin protest mot och avsky inför den amerikanska regeringens inblandning i de latinamerikanska ländernas interna politik.

Speciellt vill vi protestera mot de försök som görs, att via de s k »contras« vilka opererar med amerikanskt stöd, störta den regering som tillsatts genom en folklig resning mot den hatade Somoza-diktaturen. Samma syfte har de hänsynslösa terroraktioner riktade mot industri- och hamnanläggningar, vilka sker genom direkt planering från CIA.

Vidare protesterar vi mot de upprepade provokationerna och hoten mot Cubas folk och regering, samt försöken att hålla den avskydda och genomkorrumperade militärjuntan i Chile under armarna.

Denna protest gäller också USA:s stöd till andra, av folkflertalet avskydda, odemokratiska regeringar, vilka bygger sin makt på terror mot ländernas egna befolkningar.

SVENSKA HAMNARBETARFÖRBUNDET

Inge Borg, Sölvesborg, Erik Adolffsson, Oskarshamn, Artur Lind, Kalix och Ivar Brodin, Hörnefors.

Björn Borg, Ulf Abrahamsson och Bengt Kvist, samtliga från Stockholm.

NYA FÖRBUNDSSTYRELSEN

Vid valet till förbundsstyrelse utsågs följande ledamöter:

Gunnar Norberg, Lundevarv, Henning Dahlberg, Piteå, Lars Erik Quick, Sundsvall, Keit Hernland, Stockholm, Björn Borg, Stockholm, Lennart Larsson, Halmstad, Gerhard Malmgren, Göteborg, Henrik Johansson, Göteborg, Peter Shaw, Helsingborg, Jörgen Stahre, Västerås och Bertil Persson, Älmhult.

Gunnar Norberg

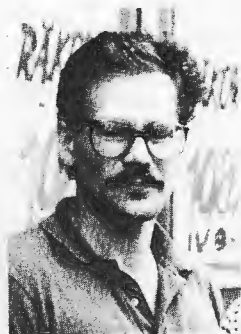
Henning Dahlberg

Lars-Erik Ovick

Keith Hernland

Björn Borg

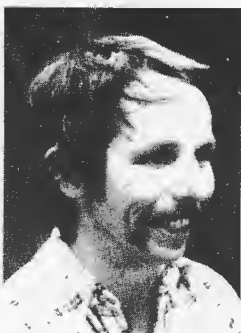
Lennart Larsson

Gerhard Malmgren

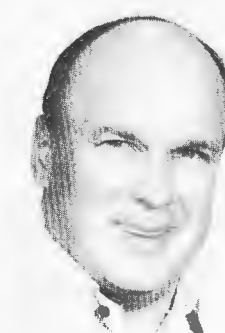
Henrik Johansson

Peter Shaw

Jörgen Stahre

Bertil Persson

KONGRESSELBILDER

Fredsuttalande

Den våldsamma vapenkapplöpningen som nu pågår i världen förbrukar en ständigt ökande del av länders budgeter, oavsett deras sociala och politiska system och deras önskan om världsfred. Det är det arbetande folket som måste betala för dess ödesdigra konsekvenser, även om dessa konsekvenser inte behöver vara

Tack!

Undertecknad vill på detta sätt framföra mitt uppriktiga och varma tack till i första hand alla kamrater i Stockholms Hamnarbetsrefackförening med sektioner (Svenska Hamnarbetsreförbundets avd 1) för det fina konstverk (utfört av Monica Sangberg) jag erhållit som ett synbart bevis och tack för 17½ års verksamhet i avdelningen.

Jag vill här också passa på tillfället att framföra ett varmt tack till alla övriga kamrater inom Svenska Hamnarbetsreförbundet som jag lärt känna under åren, för de år vi kämpat oss igenom.

Givetvis önskar jag lycka till på den fortsatta seglatsen, även om jag nu, som väl alla känner till mönstrat av skutan.

Tack än en gång till er alla, ingen glömd från

Lennart Johnson

de samma i olika länder. Idag bär varje familj i världen den tunga bördan av rustningsutgifter, som har nått de astronomiska 600 000 miljoner dollar per år. Vapenkapplöpningen har blivit det huvudsakliga hindret för utveckling av hela regioner.

Idag lider nästan tusen miljoner människor över hela jorden av hunger och undernäring och 40 miljoner dör varje år av denna orsak. Över 1 000 miljoner människor saknar rent dricksvatten och elementär hälsovård och lika många är hemlösa och analfabeter. 350 miljoner barn kan inte gå i skolan, och ungefär 450 miljoner vuxna är helt eller delvis arbetslösa.

Inför dessa beklagliga fakta avskyr vi det vansinniga slöseriet av resurser som används för militära behov, och försöken från det militär-industriella komplexet att uppnå militär överlägsenhet, som huvudsakligen går emot själva principerna för mänskliga framsteg.

Till det faktum att Europa är fullt av vapen som kan förstöra hela världen många gånger om, förbereder reaktionära krafter nya utplaceringar av medeldistansrobotar på europeisk mark.

Vi förkastar de falska argumenten att detta är nödvändigt för europeisk säkerhet. Vi tror inte, att Euro-missiler kan användas som en positiv faktor i nedrustningssamtalen om kärnvapen. En sak är klar för oss: de nya och mera farliga missilerna kommer inte att ge Europa den säkerhet man talar om, utan kommer istället att göra dess folk såväl som andra nationer till fångar i globala kärnvapenplaner. Allmänheten måste informeras om den verkliga omfattningen av den hotande världsfaran.

Men politiska händelser i ett antal länder har visat att man inte alltid inser att kampen mot det militär-industriella komplexet är:

- en förutsättning för återupplivandet av civil industri och förvandling av krigsproduktion till fredliga syften;
- en förutsättning för avskaffande av massarbetslöshet och elände;
- en förutsättning för förbättrade (?) löner och sociala förhållanden.

Kampen för fred och kampen för högre levnadsstandard är odelbar; detta är den enkla sanningen som måste klargöras för varje arbetare. Att klargöra detta budskap är en av huvuduppgifterna för fackföreningar.

Vi instämmer i nedrustningssamtalen i Geneve;

- att åstadkomma en frysning, på nuvarande nivåer, av kärnvapenarsenalerna i USA, dess NATO-allierade, Sovjetunionen, Frankrike, Kina och andra länder som ett första steg mot lägre nivåer för kärnvapenkonfrontation;
- att återgå till principerna för avspänning i relationer mellan stater;
- att främja en fruktbar utveckling av kulturella, vetenskapliga, tekniska och ekonomiska relationer mellan Öst och Väst i samförstånd med arbetarnas vitala intressen;
- att uppnå skapandet av en rättvis Ny Internationell Ekonomisk Ordning;
- att främja sammankallandet av en europeisk konferens om nedrustning;
- att framtvinga inrättandet av kärnvapenfria zoner i utvecklingsländer och över hela världen, och avskaffandet av alla utländska militära baser.

Det är ännu inte för sent idag att stoppa den farliga försämringen av den internationella situationen, och alla demokratiska rörelser måste arbeta för detta. Men vi måste komma ihåg, att varje förlorad dag kommer att medföra nya problem som ytterligare kommer att försvåra upphörandet och upphävandet av vapenkapplöpningen.

Slutligen, vi erkänner att den enda positiva garantin för att hindra kärnvapenkrig är det totala avskaffandet av varje kärnvapen.

Vi är övertygade om att fackföreningarna, tillsammans med alla andra organisationer, kommer att bli en kraft som ingen kraft på jorden kommer att kunna stoppa från att nå sina mål. Total avrustning.

Fredsfrågan högaktuell Rustningsvansinnet fortgår

Vår tids viktigaste fråga gäller fredens bevarande och nedrustning; främst av kärnvapenarsenalerna. En positiv lösning på denna globala fråga är av största intresse för all världens arbetare, och har nu alltmer tagits upp till diskussion och aktioner inom fackföreningsrörelser i olika länder.

Allmänt förs nu en diskussion om viktigen av att lösa denna fråga som inte enbart är en fråga om krig och fred — ytterst om mänsklighetens överlevnad — utan också har den största inverkan på fackföreningarnas möjligheter att kämpa för social och ekonomisk rättvisa för arbetarklassen.

Det räcker, för att exemplifiera detta, att peka på de astronomiska summor som går till rustningsvansinnet. Tänk om alla dessa resurser och all denna forskning istället användes till för mänskligheten vettiga ändamål! Då skulle det finnas möjlighet att på allvar diskutera och planera för en framtid utan svält, mänskligt lidande och krigskatastrof.

Fredens sak är något som alltmer kommit att prägla Svenska Hamnarbetarförbundets verksamhet under senare tid. Vid midsommartid i år deltog Karl Hallgren och Gerard Malmgren som förbundets representanter i en jättelik fredskonferens i Prag. På denna konferens återfanns delegater från snart sagt all världens länder.

I slutet av oktober har förbundet inbjudits till en stor facklig konferens om fredsfrågan i Sofia. För denna inbjudan står Bulgariens LO, och till detta brett upplagda möte har fackliga organisationer inbjudits, oavsett ideologiska ståndpunkter och internationell tillhörighet. Förhoppningen är att man skall kunna komma fram till gemensamma och samordnade aktioner för fredens bevarande. Till detta möte avser vårt förbund att skicka en representant.

Från det lokala planet kan rapporteras att avd 1 i Stockholm står som en av medarrangörerna till den stora fredsdemonstrationen i Stockholm den 22 oktober, benämnd »Stoppa kärnvapnen 1983«. I denna

demonstration avser man att knyta en »mänsklig bro för fred« från USA:s ambassad till Sovjets do, med anknytning till de brittiska och franska ambassaderna. Detta är en jättelikt upplagd aktion, till vilken människor kommer, från Sveriges alla hörn, för att söka ge sitt bidrag för fred och nedrustning.

Parollerna i den resolution som kommer att lämnas över till resp lands ambassadör är:

- Stopp för kryssningsrobotarna och Pershing II!
- Börja skrota SS-20!
- Norden kärnvapenfri zon!
- Kärnvapenfritt Europa — En kärnvapenfri värld!

Detta är några exempel på hur förbundet och avdelningar deltar i opinionsbildandet för fredens sak. Säkert kan du och/eller din avdelning delta i fredsarbetet på resp ort.

Björn A Borg, Stockholm

Förhandlingsresultat

gjort av Svenska Transportarbetareförbundet under åren 1960-1973

Raka ackord

1960 lönepåslag 3%	i detta ligger komp för Arbetstidsförkortningen 1 tim per vecka
1961 lönepåslag 3%	
1962 lönepåslag 2,75%	
1963 lönepåslag 2,25%	
1964 lönepåslag 0,75%	de året slopades garantilönen som var dåligt utformat ekonomiskt, passningsersättning infördes för Norrland och håltid för södra Sverige detta uppskattades till 6,25% en beräkning som var helt fel.
1965 lönepåslag 3%	
1966 lönepåslag 2,25%	Avtalet gick till omröstning och förkastades med 2/3 majoritet av medlemmarna. Transport skrev under avtalet.
1967 lönepåslag 3,56%	
1968 lönepåslag 0,89%	Arbetstidsförkortning 2,28%.
1969 lönepåslag 2,22%	Arbetstidsförkortning 1,2% (42,5 timmar).
1970 lönepåslag 2,08%	
1971 lönepåslag 3,31%	Uppgörelsen förkastades av delegationen.
1972 lönepåslag 2,25%	Komp för arbetstidsförkortningen 6,25%.
1973 lönepåslag 2%	

30,31% i lönepåslag under 14 år 1960—1973 — 2,17% i påslag per år

1974 deltog Svenska Hamnarbetarförbundet för första gången i avtalsrörelsen, då blev det ett annat resultat.

1974 lönepåslag 4%	Månadslön med premie fick väsentligt mer. Strejkår.
1975 lönepåslag 6,48%	
1976 lönepåslag 6,5%	
1977 lönepåslag 8%	

25,34% i lönepåslag under fyra år = 6,34% per år — siffrorna talar för sig själva vad Hamnarbetarförbundet utträttat sedan 1974.

1978 lönepåslag 1,2%	
1979 lönepåslag 1,65%	
1980 lönepåslag 6,5%	Strejkår. Här måste slaggan fram på nytt för att få loss pengar till arbetarna.
1981 lönepåslag 1,5%	
1982 lönepåslag 5,79%	
1983 lönepåslag 6,48%	

Tjugotre länder i Berlin-konferens anser fred mellan folken viktigast

Två av förbundets företrädare, Gunnar Norberg och Björn Borg, deltog vid FVF:s administrativa kommittés möte i Berlin 1—3 november. De instämde med representanter från samtliga 23

medlemsländer i att fredsfrågan är mycket viktig och att internationella ansträngningar måste göras för att trygga världsfreden.

Det var bl a arbetslösheten världen över och tryggheten av arbeten inom transportsektorn, föreningsrättigheterna inom transportsektorn, planeringen av kommande arbete samt en del ekonomiska frågor som skulle diskuteras.

Sysselsättningen i världen skulle öka med 200 miljoner arbetstillfällen om världen avrustades. Det framkom vid konferensen där man ansåg att nedrustning skulle skapa investeringar på den civila sidan som väl motsvarade krigsindustrins uppbyggnad.

Konferensen var enig i sin uppfattning att de här problemen måste tacklas i land efter land. Problemen är visserligen likartade med stigande arbetslöshet, men lösandet av dem måste ske efter de individuella förutsättningarna.

Det är i första hand containertrafiken som förändrat transportsektorns arbetsförhållanden. Exempel gavs från San Francisco där hamnarbetarna nu klarar på 6—7 dagar den godsmängd som man tidigare behövde en hel månad för att hantera. Förhållandena är likartade inom flyg och järnvägssidan.

Som ett bra exempel angavs Frankrike där transportsektorn inte minskar.

De kapitalistiska ländernas system

De två svenska delegaterna, Björn Borg och Gunnar Norberg flankerar sin tolk under förhandlingarna.

En bild från konferenssalen i Berlin. I mitten ser vi Debkumar Ganguali, Indien, generalsekreteraren samt Jean Brund, Frankrike och Orest Sychenikov, Sovjet.

demoraliserar arbetarnas kamp och samtliga delegater, som deltog i debatten, hade samma uppfattning om svångremspolitikens vådor.

I träffarna utanför själva sammanträdeslokalen knöts också värdefulla kortakter som visade skilda problem bl a för de som kommer från u-länderna.

Till

SVENSKA HAMNARBETARFÖRBUNDET

VARMT TACK

för att vi fick vara med om den trevliga Kongressmiddagen.

"Qvin"tetten på Huvudkontoret

FÖDELSEDAGAR

50 år

Stig Arne Nilsson
Pl 3446
686 00 SUNNE
5 jan

Roland Norberg
Billsta
890 25 VÄSTERHUS
5 jan

Jan Mörk
Keplersgatan 56
415 17 GÖTEBORG
11 jan

Unto Oiva Paloranta
Storängsvägen 7 C
184 00 ÅKERSBERGA
8 feb

Karl Erik Rödbo
Britta Lisas gata 7
421 65 V FRÖLUNDA
11 feb

65 år

Ivan Pettersson
9124 Håkulla
439 00 ONSALA
3 feb

Gustav Magnusson
Trädgårdsgatan 5, 6 tr
613 00 OXELÖSUND
18 feb

60 år

Sigvard Häggqvist
Spantgatan 4 A
724 65 VÄSTERÅS
14 jan

Erik Berggren
Helenäsgatan 2 A
940 25 LULEÅ
17 jan

Anders Kjellsson
Korstavägen 5
852 53 SUNDSVALL
20 jan

Karl Ingvar Pettersson
Trålgatan 3
613 00 OXELÖSUND
22 jan

Göte Hansson
Övre Olskrokgatan 26
416 66 GÖTEBORG
13 feb

Allan Hagman
Regnvädersgatan 4
417 32 GÖTEBORG
18 feb

Arne Arvidsson
Vårvädersgatan 11
417 31 GÖTEBORG
24 feb

Karl Wilhelm Pettersson
Geijersgatan 12
723 35 VÄSTERÅS
28 feb

70 år

Axel Samuelsson
Eketrägatan 19
417 12 GÖTEBORG
4 jan

Olof Andersson
Sägengatan 67
422 46 HISINGS BACKA
5 jan

Ernst Öberg
Levar
910 01 NORDMALING
25 jan

Artur Eriksson
Bjernberg
910 20 HÖRNEFORS
2 feb

Uno Andersson
Dr Liborius Gata 8 B
413 23 GÖTEBORG
12 feb

Egon Öman
Jämtön 2164
950 30 RÅNEÅ
16 feb

Rune Karlsson
Folkegatan 25 A, 1 tr
613 00 OXELÖSUND
28 feb

75 år

Knut Gustav Karlsson
Wieselgrensplatsen 5
417 17 GÖTEBORG
3 jan

Egon Pettersson
c/o Fritz Larsson
Lulsundsgatan
951 36 LULEÅ
4 feb

80 år

Rickard Lindgren
Solskenet 3 C
913 00 HOLMSUND
9 jan

John Gustavsson
Östra Lyckan 8 A
302 51 HALMSTAD
10 feb

81 år

Uno Berggren
Pl 2832 Östanbo
820 22 SANDARNE
4 jan

Viktor Mattsson
Arkövägen 47
121 55 JOHANNESHÖV
7 jan

Sven Johansson
Centralgatan 17
913 00 HOLMSUND
22 jan

Göte Jaensson
Bjurholmsgatan 32 IV
116 63 STOCKHOLM
27 jan

82 år

Jonas Lindström
Nyhamnsvägen 12
890 12 HUSUM
9 feb

83 år

Lennart Eriksson
Körsbärsvägen 15—19
114 23 STOCKHOLM
11 feb

Henry Kwick
Tjädevägen 19
852 52 SUNDSVALL
28 feb

85 år

Josef Andersson
Åsgatan 8 B
826 00 SÖDERHAMN
8 jan

Fabian Malm
Hertig Karls väg 27 I
703 40 ÖREBRO
20 jan

Nils Björk
Gröndalsvägen 13 III
117 46 STOCKHOLM
1 feb

Karl Gustavsson
Bergsgatan 30
852 36 SUNDSVALL
16 feb

Per Törnkvist
Oxtorgsgatan 8 A
826 00 SÖDERHAMN
20 feb

86 år

Erik Strid
Riddargatan 23 A
852 51 SUNDSVALL
15 jan

Axel Olsson
Hagtornsvägen 20
136 71 HANDEN
26 jan

Rickard Hedlund
Nytorgsgatan 36 A III
116 40 STOCKHOLM
7 feb

Axel Olsson
Normarksvägen 84 I
123 51 FARSTA
7 feb

89 år

Per Brandt
Ingsta Vårdhem
Rogsta
824 00 HUDIKSVALL
23 feb

92 år

Hilmer Jonsson
Centralgatan 17 A
913 00 HOLMSUND
28 jan

Stuveri-RM i fotboll 1983

Stuveririksmästerskapet i fotboll 1983 avgjordes i Sundsvall lördagen den 3 september 1983 med deltagande lag från:

Landskrona
Halmstad
Falkenberg
Varberg
Göteborg
Uddevalla
Karlstad
Västerås
Norrköping
Stockholm
Sundsvall

»Berta«
Westerlund,
bäste
målgörare.

Tyvänn tvingades Piteå och Boliden lämna återbud i sista stund. Som synes var Norrlands-representationen numerrätt svag. Vi hoppas på större engagemang kommande år, ty visst kan väl exempelvis Bottenviken, Holmsund och Gävle mönstra goda lag!

Tävlingen avgjordes i gruppspel (fyra grupper) och slutspel.

Grupp 1 vanns av Sundsvall genom segrar över Västerås med 4-1 och Landskrona med 5-2.

Grupp 2 vann Norrköping genom att besegra fjolårsvinnarna Göteborg med 2-1 och Karlstad med 1-0.

Grupp 3 tog Uddevalla hem efter övertygande segrar mot Stockholm med 3-1 och Falkenberg med 10-0.

Grupp 4 slutligen vann Halmstad efter förlängning mot Varberg med 1-0. Genom återbuderna bestod denna grupp av enbart två lag.

Gruppsegrarna gick till slutspel och efter lottning möttes Sundsvall och Uddevalla respektive Norrköping och Halmstad i semifinalerna.

Matchen Sundsvall—Uddevalla blev en tät och jämn tillställning. Resultatet 0-1 måste dock anses rättvist.

I den andra semifinalen vann Halmstad en kassaskåpsäker seger mot Norrköping med 5-1.

Matchen om tredje pris vann Sundsvall med 4-1 mot Norrköping.

Finalen mellan Halmstad och Uddevalla blev en verklig thriller från början till slut. Lagen följdes åt i målgrändet, 0-1 blev 1-1, 2-1 blev

2-2. Sedan Halmstad tagit ledningen med 3-2 trodde nog alla att guldet skulle gå till hallänningarna. Men Uddevalla kom igen och lyckades kvittera till 3-3 knappa minuten före full tid. Målskytt Tony Bergman. Förlängning 2×7.5 min måste tillgripas. Målchanser skapades på båda sidor, men avgörandet lät vänta på sig. Spänningen stegrades hela tiden tills någon minut före full tid då Uddevalla avgjorde matchen till sin fördel genom mål av Paul Bintmärk. Bra finaldomare var Kurt Bachus och Leif Moen. Riksmästare blev sålunda Uddevalla med Halmstad på andra och arrangerande Sundsvall på tredje plats.

På kvällen följde prisutdelning med efterföljande middag och gemytlig samvaro på restaurang Aveny.

Pris som bäste målgörare gick till »Berta« Westerlund, Sundsvall, sju mål, och pris som bäste målvakt gick till Uddevallas Gösta Andersson.

Nästa år står 600-års-jubilerande Norrköping som värd.

Väl mött 1984 med förhoppningsvis ännu fler deltagande lag.

Teamster

Resultat RM Fotboll 1983

Grupp 1

Sundsvall—Västerås 4-1, Sundsvall—Landskrona 5-2, Landskrona—Västerås 1-5.

Sundsvall.....	2	2	0	0	9-	3	4
Västerås.....	2	1	0	1	6-	5	2
Landskrona.....	2	0	0	2	3-	10	0

Grupp 2

Norrköping—Karlstad 1-0, Norrköping—Göteborg 2-1, Göteborg—Karlstad 8-0.

Norrköping.....	2	2	0	0	3-	1	4
Göteborg.....	2	1	0	1	9-	2	0
Karlstad.....	2	0	0	2	0-	9	0

Grupp 3

Stockholm—Uddevalla 1-3, Stockholm—Falkenberg 2-2, Uddevalla—Falkenberg 10-0.

Uddevalla.....	2	2	0	0	13-	1	4
Stockholm.....	2	0	1	1	3-	5	1
Falkenberg.....	2	0	1	0	2-	12	1

Grupp 4

Halmstad—Varberg 1-0 (efter förlängning).

Halmstad.....	1	1	0	0	1-	0	2
Varberg.....	1	0	0	1	0-	1	0

SEMIFINALER

Sundsvall—Uddevalla..... 0-1
Norrköping—Halmstad..... 1-5

FINAL

Halmstad—Uddevalla..... 3-3
Full tid

Efter förlängning..... 3-4

MATCH OM TREDJE PRIS

Sundsvall—Norrköping..... 4-1

Segrande laget, Uddevalla